

Efter at to Salmer var afsungne, trak Hjælpe-lærer Johansen sig ind i sin lukkede Stol. Med faste Skridt skred Tønnesen ned over Kirkegulvet og steg op ad Prækestolens Trappe, hvis Trin knagede under Vægten af hans svære Legeme.

I dette Øjeblik hørtes Lyden af en Vogn, der standsede udenfor paa Vejen; og netop som Provsten begyndte Indledningsbønnen, aabnedes Kirkedøren af en ældre, sortklædt Mand, der havde en hvid Lærreds Kørefrakke hængende over den ene Arm.

Synet af denne Skikkelse vakte i hele Kirken en Bevægelse, der ikke kunde have været meget større, om det havde været Vorherre selv, der pludselig aabenbarede sig for Menigheden. Endog Væver Hansen, der havde stillet sig op ad den midterste Pille, for at alle i Kirken skulde kunne se ham, syntes i første Øjeblik fuldstændig at tabe Fatningen; hans ellers saa beherskede og kattekloge lille Ansigt fik et ganske enfoldigt maabende Udtryk af Forbavselse.

I det nederste Stolestade, hvor den fremmede søgte hen, rejste sig syv-otte Mænd, saa stive som Støtter, for straks at rømme Bænken. Men med en Haandbevægelse og et venligt Smil bad han dem ikke at lade sig forstyrre; hvorpaa han